

Iris Stekelenburg is communicatieadviseur bij Huis ter Leede. Deze werkomgeving inspireert haar. Elke week plaatst zij een column op facebook. De verschenen columns treft u hieronder aan.

Solliciteren

Het is bijna drie jaar geleden. Ik werk bij het Huis van de Jeugd in Arnhem. Maar dit houdt binnenkort op te bestaan. Dus ik ga op zoek naar een nieuwe baan. Ik zie een vacature in de krant. Er wordt een communicatieadviseur gevraagd bij Huis ter Leede. De avond voordat we met het gezin naar Disneyland Parijs gaan en de sollicitatietermijn verloopt, vul ik het formulier op hun website nog even in. Zo makkelijk heb ik nog nooit gesolliciteerd. Geen brief, geen postzegel. Maar mijn cv uploaden, een snelle motivatie en een druk op de knop.

Als ik terugkom uit Parijs, heb ik mail van Huis ter Leede. Of ik op gesprek wil komen. Dat wil ik wel! Maar... het is een christelijk huis, dus wat trek ik aan? Een rok, een broek? Ik kies voor een tuniek. Ik heb al jaren niet meer gesolliciteerd en neem me voor vooral te luisteren, rustig antwoord te geven en niet het achterste van mijn tong te laten zien. De directeur en een medewerker heten me van harte welkom en na de eerste vraag vergeet ik al mijn voornemens. Ik voel me op mijn gemak, ik ratel nog net niet, maar ben wel heel enthousiast. Ze weten nu in ieder geval wel direct hoe ik ben. Dat staat ze aan of niet. Ik zal het merken.

Twee dagen later gaat de telefoon. Ik mag op 2^e gesprek komen! Dit blijkt gelijk het arbeidsvoorwaardengesprek. We worden het eens, ik krijg de baan en neem spontaan de trein de verkeerde kant op naar Arkel, terwijl ik via Geldermalsen naar Culemborg moet. Dat gebeurt me geen tweede keer! Ik ben blij met mijn baan, die praktisch en beleidsmatig is. Waarin ik kan organiseren en schrijven. Waarin ik Huis ter Leede positief op de kaart kan zetten. Intern en extern. Daar ga ik voor!

Iris

Verdwaald

Het werken bij Huis ter Leede vind ik geweldig. Het is een warm bad. De medewerkers vind ik aardig. Het is leuk dat de kantoren van het personeel in het huis zitten. Zo zie en ontmoet je bewoners, hun familie en anderen. De kapper, de dokter, de fysiotherapeut. Het kinderdagverblijf De Matroosjes, de keuken, het restaurant De Boulevard. De Toko, waar vroeger het winkeltje zat en nu de bibliotheek. Het is wel een ingewikkeld gebouw. Voordat ik doorheb hoe het allemaal zit, ben ik al drie keer verdwaald en via een trappenhuis in een kelder beland waar ik ternauwernood uitgekomen ben. Je kunt binnendoor naar de Rondas en Beukelaar, maar dan wel via de 1^e etage. En neem dan wel de goede deur. Anders beland je op de verpleeghuiszorgafdeling De Kajuit en heb je een code nodig om er weer uit te komen. En de code voor die lift daar weet ik nog steeds niet... En dan al die namen van de ruimtes: Het Kraaiennest, Het Dek, 't Lichtpunt, 't Anker, De Brug, De Mast...

Omdat het adres Eiland 1 is, is jaren geleden gekozen voor scheepstermen. Best leuk, maar de namen van de huiskamers op De Kajuit kan ik nog steeds niet onthouden. Als ik ze dan weet, weet ik niet op welke etage ik moet zijn. Als ik dan op die etage ben, weet ik niet of het huiskamer 1 of 2 is... Ik ben nog niet eens oud... Eerst had elke etage ook nog een naam. Dat heb ik snel afgeschaft. Al hoor ik dat ze stiekem toch nog wel gebruikt worden... Ook de naam van het maandblad voor personeel en vrijwilligers heb ik veranderd. Het Koeriertje klinkt oubolliger dan De Scheepskoerier. Maar ook hier moeten sommigen na 3 jaar nog aan wennen. Ach, wennen kost tijd en zolang ik nog verdwaal in Huis ter Leede, kan ik er niets van zeggen.

Iris

Activiteiten

Bij Huis ter Leede is van alles te doen! Daar kwam ik al snel genoeg achter. 30 kleine kinderen met jassen aan die opeens in De Boulevard staan te zingen voor onze bewoners en andere belangstellenden. Het blijkt een van de basisscholen uit de buurt. Koersbal, een spel met ballen die net niet recht rollen. Al doe je nog zo je best, maar dat schijnt de bedoeling te zijn. Sjoelen op een bak die zo uitgesleten is, dat je eigenlijk alleen nog maar in de middelste poortjes kunt gooien. Maar daar zitten wel de meeste punten! Een bibliotheek. Maar dat is moeizaam. De mensen die nog kunnen lezen, hebben alle boeken uit. Anderen kunnen het boek niet meer vasthouden, de letters niet meer lezen of zich niet meer zo goed concentreren. Er is een jeu de boules baan buiten. Maar dat lijkt het best bewaarde geheim van Huis ter Leede. Want bijna niemand weet het en zeker niemand doet het. Er is een breiclub. De wol moet wel achter slot en grendel. Want bollen verdwijnen spontaan en dat is niet de bedoeling. Een creaclub, het Bijbeluur en koffie met een spelletje in De Boulevard. Sinds kort het schilderen op zaterdag met een kunstenaar. Bedrijvigheid in De Boulevard in het weekend. Bewoners van De Kajuit met eigen begeleiding, mensen van De Mast, Rondas, Beukelaar en uit Leerdam. Een bonte verzameling met een kleurrijke productie. En dan de koren! Daarvoor hoef ik eigenlijk geen reclame te maken, De Boulevard zit toch wel vol. Toch komt er altijd een postertje op alle 30 prikborden met de naam van het koor en de begintijd. Wanneer het een Visserskoor is, is er een bewoner die deze posters weghaalt... Maar de vrijwilliger die de posters ophangt, weet hoe lang deze bewoner is en hangt de posters net iets hoger! Smaken verschillen.

Iris

Slechtziend

Ik ben slechtziend. Achromatopsie, een afwijking aan het netvlies en de kegeltjes. Wat anderen op 10 meter afstand zien, zie ik ook wel. Maar pas vanaf een meter.

Wat goedzienden op 50 centimeter afstand zien, zie ik op 5 centimeter. Daarbij komt dat ik geen kleuren zie. Ik zie alles in zwartwit, in grijstinten. Zoals op een zwart-witfoto. En ik ben lichtschuw. Daarom draag ik donkerbruin getinte lenzen. (De echte kleur van mijn ogen is geen donkerbruin, maar grijsgroenblauw.) De lenzen vormen een soort ingebouwde zonnebril. Anders zou ik vreselijk met mijn ogen knijpen bij al dat tl-licht. Buiten heb ik alsnog snel een zonnebril op. Mijn oogafwijking is stabiel, wordt gelukkig niet erger. En het is aangeboren, dus ik weet niet beter. Gelukkig zie ik geen vlekken en ook niet alsof ik door een koker kijk. Wat dat betreft heb ik het hele beeld. In mijn werk heb ik er geen last van. Ik probeer goed op mijn houding te letten achter het beeldscherm. De letters heb ik kunnen vergroten. Maar ook weer niet te groot, want dan heb ik geen overzicht meer. Heel soms gaat het wel eens mis. Een prachtige kleurenposter print ik in zwartwit zonder dat ik het door heb. Of er komt iemand naar me toe met de vraag waarom dat ene woord nou toch signaalrood is en dus extra belangrijk. Rood zie ik als zwart. Het was mij niet opgevallen.... En hoe het is ontstaan in Word, is me nog steeds een raadsel. Ook loop ik nog wel eens vrolijk ratelend en vragen stellend op een collega af, terwijl die zit te bellen. Sorry, ik heb het niet gezien. Mijn ouders hadden het niet, maar bleken drager. Mijn kinderen hebben het niet, maar zijn wel drager. Gelukkig valt er goed te leven en werken met alle tinten grijs!

Iris

Koffie

Koffie is belangrijk in Huis ter Leede. Voor het personeel, de bewoners en bezoekers. Als je hier komt werken, krijg je een rondleiding en word je gewezen op de koffiekannen op het dressoir in De Boulevard. Als blijkt dat deze best vaak leeg zijn, de koffie vrij lauw en de deksel van de thermoskan valt terwijl je inschenkt, krijg je te horen dat je ook in het keukentje uit het apparaat mag tappen. Daar is meer keus! Heerlijke cappuccino, espresso, café crème. En voor je theedrinkende collega kun je tegelijk heet water tappen. Een lepeltje of roerstaafje blijkt vaak een uitdaging om te vinden, dus de achterkant van een mes of vork maar gebruikt. Als je langer in dienst bent, weet je waar het bakje met de geheime voorraad theelepeltjes staat. Ben je een jaar in dienst, dan heb je ook ontdekt waar de chocolademelkpoeder ligt! Sommige bewoners houden wel heel veel van koffie. Voor hen is het gratis. Maar vanaf hoe laat mag je koffie schenken voor hen en hoeveel kopjes? Wat is gezond voor een mens of is de klant koning? Ook mensen met dementie blijven zo lang mogelijk zelf koffie drinken en het kopje vasthouden. Soms wel een half uur lang, terwijl de koffie allang op is. Ze denken er niet aan om het kopje terug op tafel te zetten of kunnen eenvoudigweg die beweging niet meer maken. Maar koffie drinken zullen ze! Mooi om te zien. Ook de vrijwillige koffieschenkers zijn van groot belang. Zij gaan 3x per dag alle 40 kamers van ons verzorgingshuis De Mast langs om de bewoners van een kop koffie te voorzien. Daar wordt reikhalzend naar uitgekeken. Naar het bakje troost, maar zeker ook naar het praatje, het persoonlijke contact. Koffie, de benzine waarop we lopen. Al houden sommigen het liever bij thee.

Iris

Lowieke

Bij Huis ter Leede is een moestuin, de Noordertuin. 's Winters is het een kaal veldje. In de lente begint het te komen en in de zomer weet je niet wat je ziet! Nu kan ik nog geen sla van andijvie onderscheiden en weet ik bijna geen planten- of bloemennamen. Maar ik vind deze metamorfose door de seizoenen heen prachtig om te zien. Voor onze bewoners is het mooi om de Noordertuin te bezoeken. Te plukken, ruiken, voelen en proeven. Maar zeker ook voor de mensen in De Beukelaar en Rondas, de flats naast Huis ter Leede, de wijkbewoners in Leerdam Noord en de kinderen van de omliggende basisscholen en kinderdagverblijven. Dit kan allemaal door de inzet van vrijwilligers en bestuursleden. Huis ter Leede vormt het interim-bestuur, samen met de secretaris die al jaren lang betrokken is bij de Noordertuin.

Er is een kabouter, een grote, houten tuinkabouter. Die staat al jaren in de garage, maar hoort in de moestuin. We durven het aan en plaatsen hem. Maar wat is een kabouter zonder naam? Er komt een wedstrijd. 100 inzendingen. En het wordt... Lowieke de moeskabouter. Lowieke naar de kok Lowie van Huis ter Leede! De onthulling, met naamplaatje en prijsuitreiking. De woensdagwandegroep is getuige. Er worden dassen gebreid voor Lowieke. Die komen in een facebookalbum en krijgen veel 'likes'. Bewoners van onze verpleeghuisafdeling De Kajuit blijken opeens te kunnen breien en houden niet meer op! Tot slot gaan alle dassen naar de Voedselbank. Die zijn er blij mee. Met oud en nieuw gaat het even mis en slaat de baldadigheid toe. Lowieke wordt het vuur na aan de schenen gelegd en hij is vervolgend zwart geblakerd. Maar dit symbool van verbinding in de buurt wordt flink onder handen genomen, geschrobd en geschuurd. Zodat we straks aan de selfie-actie kunnen beginnen. Wie maakt de mooiste foto van zichzelf met Lowieke? Die wint natuurlijk een prijs!

Iris

't Lichtpunt

Huis ter Leede biedt dagbesteding. Hiervoor moeten deelnemers een indicatie hebben. Het geeft structuur aan hun dag, waarbij ze zich prettig voelen. Soms ontlast het ook de thuissituatie. 't Anker is elke dag open. Hier wordt Bijbel gelezen, gezongen, gebakken, gepuzzeld en nog veel meer. Vier kerken uit (de buurt van) Leerdam hebben de vraag gesteld of we ook reformatorische dagbesteding kunnen en willen bieden. Sommige mensen vinden het fijn op hele noten te zingen zoals ze gewend zijn en het Bijbellezen gebeurt uit de Statenvertaling. Wij hebben gehoor

gegeven aan deze vraag. Elke dinsdag zijn er nu al een jaar lang zo'n tien mensen op 't Lichtpunt.

Vanwege het 1-jarig bestaan wil ik een artikel schrijven over 't Lichtpunt. Rond kwart voor elf klop ik op de deur. Het Bijbellezen is nog net niet afgelopen. Ik neem zachtjes plaats op de orgelkruk en luister. De man die leest, heeft een mooie stem. Na afloop mag mevrouw X die jarig geweest is, een lied opgeven om te zingen. Ik ken de wijs en de woorden zijn goed mee te zingen. Dus dat doe ik. Als we klaar zijn, stel ik mezelf voor en vertel wat ik kom doen. Ik vraag aan de man die voorlas of hij een van de betrokken dominees is. Grote hilariteit. Het is een deelnemer... Meneer Y wil wel geïnterviewd worden door mij. Hij kon in zijn woonplaats naar de dagbesteding, maar dat is neutraal en hier is het kerks. Daar voelt hij zich prettiger bij. Hij kende niemand toen hij voor het eerst kwam. Maar hij is vroeger koopman geweest van hooi en strooi, dus legt makkelijk contact. Hij voelt zich hier thuis. Wel worden zijn gedachten minder en dat maakt hem verdrietig. Maar gelukkig zijn daar zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen. En Esther, de activiteitenbegeleidster van 't Lichtpunt!

Iris

De Kajuit

Op onze Kajuit wordt verpleeghuiszorg geboden. Alle mensen die er wonen, hebben dementie. Er zijn zes huiskamers. In elke huiskamer wonen maximaal acht mensen. Ze hebben ook een eigen (slaap)kamer. Ik kom er graag. De Bewoners Nieuwsbrief die ik elk kwartaal samenstel, breng ik persoonlijk rond. Ik weet dat deze door de bewoners bekeken wordt, vaak samen met een van de gastvrouwen, verzorgenden, vrijwilligers of een familielid. Zeker als ze er zelf in staan, vinden de mensen dat leuk. En dieren doen het ook altijd goed.

Het is bijzonder, maar het komt voor dat er een echtpaar woont, dat ook nog eens een gouden bruiloft viert. De directeur en ik gaan op bezoek. Gewapend met bloemen en een fototoestel (als er toestemming is om foto's te maken). Mevrouw zit in haar rolstoel. Meneer op een stoel ernaast. Hij zoekt haar hand, zij geeft die. 'Kunt u zich nog iets van de dag herinneren?' Terwijl ik het vraag, bedenk ik dat dit niet de meest handige manier van communiceren is met iemand met dementie. Maar meneer begint te stralen en zegt: 'Ze zag er prachtig uit!'

Als ik vertrek en de code intik om de deur te openen, stapt meneer P zijn kamer uit. 'Zuster', spreekt hij me aan, 'Wilt u alstublieft doorgeven dat de familie P nog steeds op brood zit te wachten.' Ik zeg dat ik het zal doorgeven. 'En... mag ik u kussen?', vraagt meneer P, terwijl hij met open armen op me toeloopt. 'Nou, laten we dat maar niet doen', antwoord ik. Snel open ik de deur en stap het trapportaal in. Ik check nog even of de deur echt goed dichtzit.

Iris

Werkplek

Het gaat gelukkig goed met Huis ter Leede. Er werken steeds meer mensen. Soms is dat wel schipperen met werkplekken. Daarom is er op etage 6 in een oude zusterpost een flexplek gecreëerd. Ik vind het er heerlijk. Het is net of ik op kamers woon. Met een eigen keukentje, een Senseo-apparaat voor koffie en een waterkoker voor thee. Heerlijk rustig, raam open, computer aan. Een hele andere dynamiek dan beneden waar de meeste kantoren zich bevinden. Ik hoor honderd keer een bewoonster 'zuster' roepen en doe mijn deur maar even dicht. De koffiedame doet mijn deur weer open en zegt: 'He, zit jij hier. Koffie? Wel een beetje ongezellig zo zonder plant of schilderij.' Het was mij nog niet opgevallen. Ook de schoonmaakster zegt dat de ruimte wel wat gezelliger kan. Maar ik ben hier om te werken en dat gaat prima in een zakelijke, misschien wat kale omgeving. En trouwens, er hangt een oranje slinger van Koningsdag?!

De flexplek is even niet meer nodig. Wanneer deze weer wel nodig blijkt, is de computer weg... Wat nu? Ik gooi een balletje op en voordat ik het weet is het halve bedrijf bezig met De Extra Werkplek. Op sommige dagen is er ruimte genoeg, teveel, over. Staan er computers niets te doen. Op andere dagen is het echt zoeken naar een plekje. Er wordt nu en dan gesproken over 'een kippenhok' bij het binnengaan van bepaalde kantoren. De flexplek komt op de hoogste (7^e) etage, in het kantoortje van de geestelijk verzorger die er niet alle dagen is. Ik weet niet of de koffiedame en de schoonmaakster het hier gezellig vinden met al die boeken. Maar ik voel me als een vis in het water. Het is net een bibliotheek!

Iris

Samen in Noord

Mensen uit de buurt zijn van harte welkom bij Huis ter Leede. Daarom werken we nauw samen met de Wijkraad Leerdam Noord en Samen Doen. Samen vormen we het Huis van de Wijk Noord en organiseren allerlei activiteiten, zoals: Samen wandelen, Samen een spelletje doen, Samen met de bus, Samen schilderen en Samen eten in. Sommige buurtbewoners melden zich aan als vrijwilliger, anderen als deelnemer. Het is allemaal prima. De activiteiten zijn gratis, maar er staat wel een mooi versierde doos waarin men een vrijwillige bijdrage kan doen. Het heeft nog wel eens wat voeten in de aarde, maar de wil is er zeker. In de bus kunnen geen rolstoelen en rollators, dat is jammer. Maar wie weet, over een poosje. Bij het spelletje zijn er 3 of 4 deelnemers, dat is niet veel, maar ze komen wel elke week. Bij het wandelen zijn er de ene keer teveel vrijwilligers om rolstoelen te duwen en de andere keer te weinig. Bij de gezamenlijke markt is het niet duidelijk wie de kramen bestelt, met als gevolg dat ze er op de dag zelf niet zijn. Maar ook dit wordt opgelost! Samen eten in Noord is elke eerste woensdagavond van de maand. Dit is zo populair, dat de eerste bezoekers zich een uur van tevoren al melden. En het past nog maar net... Hier komen veel mensen uit de wijk die anders niet zo snel uit eten zouden gaan. Bijvoorbeeld omdat ze alleen zijn of het niet zo breed hebben. De mooiste gesprekken vinden plaats aan de 8-persoonstafels. En er wordt volop gesmuld van de 4-gangenmaaltijd: soep, een hoofdgerecht, toetje en koffie of thee

met een koekje! Men laat zich graag bedienen door vrijwilligers, personeel van De Boulevard en leerlingen van het Heerenlandencollege die hun maatschappelijke stage lopen. Behalve als er friet is, dan loopt iedereen opeens zelf. En soms nog wel vaker dan 1 keer. Samen in Noord is een groot succes!

Iris

Postertjes

‘Kom op jongens, trek je schoenen aan. We gaan naar opa.’ ‘We hebben geen zin. We gaan elke zondag naar opa. We vervelen ons daar in Huis ter Leede. Wat moeten we er doen?’ ‘Kom nou maar. Opa is heel blij als hij jullie ziet. En hij heeft altijd wel wat lekkers in huis.’

De schuifdeur van het gebouw zoeft open. De lift laat op zich wachten. De posters in de lift hangen een beetje scheef. Er komt een koor en bingo. ‘Saai!’ Op naar de 4e verdieping. Een zitje waar nooit iemand zit. De lange gang, de deuren. Opa’s deur is niet op slot. ‘Geef opa maar een kus.’ Opa glimlacht en vraagt de jongens hoe het gaat op school. Hij schuifelt naar het aanrecht en pakt de trommel met koekjes. ‘Neem er maar één. Weet je wat, neem er maar twee! Op één been kun je niet lopen.’ De jongens knabbelen aan hun koekje en schenken zelf een glas drinken in. ‘Mam, wat kunnen we doen?’ ‘Ik heb de postertjes meegenomen van onze hoortoestellenwinkel. Ga die maar op de prikborden hangen. Hier hebben jullie ook magneetjes met het logo erop. Succes!’ De jongens vliegen door het huis. Van de kelder tot de 7^e verdieping. Van De Boulevard langs de keuken naar De Pollepel. Met de ene lift omhoog en met de andere lift omlaag. De poster van de bingo moet er maar af, anders past het niet.

De volgende morgen. Daar is de communicatieadviseur. Wat ziet zij? Oneigenlijk gebruik van het prikbord in de hal, alleen bestemd voor de aankondiging van eigen activiteiten, zoals de bingo en het koor. Daar hoort geen postertje met reclame voor hoortoestellen tussen. En dit is niet de 1^e keer. Ze gooit het postertje bij het oud papier. De magneetjes bewaart ze, die zijn wel handig.

MOOIE POTRETTEN - Iris Stekelenburg-van Halem

Ik liep nog met een juk

‘Ik ben 91. Op 9 januari word ik 92 als ik het beleven mag. Ik woon nu 3 jaar in de Rondas, op de 6^e etage met mooi uitzicht. In het begin was het wel wennen. Ik heb bijna 70 jaar in Schoonrewoerd gewoond en had de mooiste tuin van de buurt. Dat mis ik wel hoor, die tuin. Heerlijk wroeten in de aarde. Mijn schoondochters hebben een fotoboekje gemaakt van mijn oude huis, de verhuizing en mijn nieuwe woning hier naast Huis ter Leede. Dat fotoboekje bekijk ik nog wel eens.’

Ik kom uit een gezin met tien kinderen. Toen ik 13 was en klaar met de lagere school, moest ik naar opoe om daar te werken. Ik vroeg aan mijn moeder wat ik daar moest doen. Maar dat merkte ik snel genoeg. Ik weet nog precies de eerste keer dat ik een koe melkte, met de hand! Ook liep ik met een juk te sjouwen. Wat heb ik hard gewerkt. Om tien uur 's avonds aten we nog een bord pap en dan was het hup, naar bed. Daar kwam je niet onderuit. Ik eet nu voor het slapen gaan nog steeds een bord pap. Zo'n gewoonte raak je niet meer kwijt.

Ik krijg om de week twee uur huishoudelijke hulp van Huis ter Leede. Mijn hulp doet de douche bijvoorbeeld en weet van aanpakken. Voor de rest houd ik het zelf bij. Ik ben blij dat ik dat nog kan. Ik eet graag 's middags warm in het restaurant van Huis ter Leede en doe mee met rummikub op maandagmiddag. Ik vermaak me hier prima.'

Vrijwilliger bij Huis ter Leede

Bij Huis ter Leede meer dan 150 vrijwilligers betrokken. Van het rondbrengen van tafeltje-dek-je maaltijden tot het wandelen met mensen met dementie. Dankzij deze vrijwilligers beleven bewoners mooie momenten en hebben de zorgmedewerkers meer tijd voor zorgtaken. De vrijwilligers worden zeer gewaardeerd, ontvangen een kerstpakket, kunnen deelnemen aan de jaarlijkse vrijwilligersdag en zijn aangesloten bij Johanniter Nederland. Veruit de meeste vrijwilligers halen veel voldoening uit hun vrijwilligerswerk! Een van hen laten we hier aan het woord.

'ik ben Alejandra Verbeek-Paredes. Ik ben op 6 mei 1986 geboren in Quito, Ecuador en groeide daar op in een liefdevol gezin. Ik studeerde Personeel en Organisatie en kreeg daarin ook werk. Vier jaar geleden ontmoette ik Jeroen. Hij was voor zijn werk in Ecuador en bleef een maand. Het klikte meteen. Toen hij weer terug moest, huilde ik tranen met tuiten. Onder mijn kussen vond ik een liefdesbrief van hem... We hielden contact via de mail en telefoon. Na een jaar ging ik naar Nederland en vroeg hij mij ten huwelijk! Ik zei onmiddellijk 'ja'. Maar voordat het zover was, duurde nog wel even. We moesten bepalen waar we zouden trouwen en waar we daarna gingen wonen. Uiteindelijk trouwden we in Ecuador en wonen we nu in Leerdam. Ik volgde een inburgeringscursus en slaagde gelukkig.

Ik wilde de Nederlandse taal nog beter leren. In Ecuador heb ik vrijwilligerswerk gedaan in een tehuis voor mensen met dementie. Dat wilde ik weer. Ik stapte naar de stichting SamenDoen en zij verwezen me naar Huis ter Leede. Daar help ik nu elke maandagmiddag bij rummikub. Er komen jammer genoeg niet zoveel mensen, maar de mensen die komen, zijn er elke week. Ze zijn lief en geduldig en helpen me met de taal. We weten steeds meer van elkaar. Dat is bijzonder. Op woensdagmorgen help ik met het wandelen in Noord. Ik haal een meneer op van zijn kamer en rijd zijn rolstoel.

Mijn Nederlands is nog niet perfect. Maar ik durf te praten en ben niet bang om fouten te maken. We begrijpen elkaar niet altijd, maar dat kan ook grappig zijn. Op den duur wil ik graag een betaalde baan. Maar ik zal altijd vrijwilligerswerk blijven doen. Ik vind dat heel belangrijk. Eigenlijk zou het voor iedereen verplicht moeten zijn!

Wilt u ook iets betekenen voor Huis ter Leede? Neem contact op met vrijwilligerscoördinator Iris van Wijk, tel. 06 13 88 64 23 of per e-mail: vrijwilliger@huisterleede.nl